

демонстрації практичного застосування „чорного” піару в Україні, за об’єкт дослідження ми беремо останні вибори до парламенту 2006 року. Для порівняння з полюсною рівновагою слід зіставити для аналізу передвиборчі PR – акції двох політичних сил, що прийшли до парламенту з найбільшими відсотками голосів: партія „Регіонів України” та фракція „Блок Юлії Тимошенко”. Позитивний момент: політики почали більше довіряти українським фахівцям з піару, що показує новий ступінь розвитку вітчизняного PR – інституту.

ТОПОС СЕРЦЯ В УКРАЇНСЬКІЙ РОМАНТИЧНІЙ ЕЛЕГІЙНІЙ ПОЕЗІЇ

Доп. – Лахтар О.С., ЖТ – 52

Наук. кер. – канд.філол.наук, доц. Ткаченко О.Г.

Серце – один із найпоширеніших образів українській романтичній елегійній поезії. І це не випадково, бо сприймання навколишнього світу серцем і уміння жити серцем є визначальною рисою менталітету українського народу..., для якого характерне прагнення до самопізнання, заглибленість у свій внутрішній світ людини, прагнення до усамітнення, усвідомлення себе мікрокосмосом. Загальноновизнана глибока духовність, емоційність українців.

Рідна природа, рідний край, рідна земля – для українського народу не абстрактні поняття, й Батьківщина – це ненька-Україна, яка викликає глибокі почуття. Усе це ознаки ментальності української нації, які визначають її звичаї, традиції, людську поведінку та діяльність у будь-яких сферах, а особливо яскраво – у творчості, що стосується й української поезії: тонкий ліризм переживань, щирість і глибина почуттів, сердечність, розчуленість, мрійництво та одухотвореність. У сукупності такі елементи утворюють “кордоцентризм” (грец. _____ – серце та лат. _____ – осердя) філософію серця, яка складає основу української душі, її чільний визначальний принцип. Людина – емоційно-вольова істота, її центром є серце, дух.

Серце народжує думки, устремління і самопочуття. Григорій Сковорода писав: "Істиною людини є серце людини".

Можна виокремити декілька аспектів, які серце символізує. Передусім це інтимізоване звертання і уособлення коханої людини, як ось наприклад у давньоукраїнських елегіях: "Ти у мене, моє серце // Паче всіх ізбранна", "Та нехай тая одізветься, що серденьком зову", "ми с тобою, моє серце, любімося стиха", "а ти, моя дівонько, моє любе сердейко"; та у романтичних елегіях, зокрема у Л.Боровиковського серцем називають персонажі своїх коханих: "Серце-козаче, як рано рушаєш" ("Розтавання").

Образ серця символізує емоційний стан героя, який живе серцем і відчуває ним і тугу, і жаль і смуток: "Тільки мені серденько смутиш", "смутна на серцю хвиля наступає", "Жаль серцю моєму", "Ах, як серцю не нудіти", "У тяжкого серця вздыхання", "тогда я серце угамую" (українські елегії XVIII ст.); "Лягла журба на серденько", "Ніхто в горі сирітоньки // До серденька не пригортає", "Знявся та полетів би я, // Куди рветься моє сердечко!", "серденьку скушно" (Л.Боровиковського).

Розкриваються почуття героя, його стан душі завдяки образу серця і у таких поетів, як М.Шашкевич, М.Петренко і В.Забіла: "Серцем нудить" ("Туга"); "тяжко мому серцю", "Тяжку тугу із серденька // при милій розбите!" ("Лихая доля", "В серце тугу раниш?" ("Думка"), "Моє серце рознукаєсь, // Від журби ся крає"? / "Над Бугом") (М.Шашкевич), "Ой гірко для серця так в горі тонути", "живцем серце вирвать" ("По небі блакитнім очима блукаю"), "яку несучу на серці муку" ("тебе не стане в сих місцях") (М.Петренко), "серцю мойму як хотілось // так не удалося" // схаменулось, стрепенулось, кров'ю запеклося" / "туга серця"), "От як горе досаждає, // як серце крушиться" (Розлука), "Тяжко серцю, як здумаєш // коли б тее вернулося, // що серцю казамо! ("До невірної"), "Серце нудьги не бачимо // З горем не стрічалось" (До коня) та ін. (В.Забіла).

Таким чином, образ серця з одного боку поглиблює психологізм елегійної поезії, а із іншого вказує на її світоглядну основу – кордоцентризм.